

Tárnokiak sielése a Tátrában

Sítábor Szlovákiában

Szürke, álmos hétköznapi volt, amikor elterjedt a hír az iskolában: sítáborba lehet menni.

Szüleink letörten fogadták lelkesedésünket, hiszen még egyikünk sem volt ilyen távol a szüleitől egy teljes héten át. De szeretnek minket ezért, habár fájó szívvel, elengedtek bennünket. Így tehát mi is jelentkezünk. Izgatottan kezdtünk készülni. Elővettük a térképet és megkerestük rajta Pribylinát, a Magas-Tátra lábánál fekvő települést, úticélunkat. Egyre gyorsabban teltek a napok.

Az iskolában sítörzést tartottak, ahol mindenki beszerezhetette a szükséges felszerelést. Ezután már útrakészen vártuk január harmincadikát, az indulás napját.

Buszunk vasárnap reggel negyed nyolckor indult az iskolától. Izgagtak voltunk: Vajon mi vár ránk? Hosszú út állt még előttünk. Beszélgettünk, ettünk, ittunk és figyeltük meddig lesz ismerős a táj.

A határ átlépése után nem sokkal hófödte táj tárult a szemünk elé. Nagyon örültünk neki, mert utoljára novemberben láttunk havat. A Mara víztározónál megálltunk, lesétáltunk a tóhoz s hócsátáztunk egyet. Felfrissülve folytattuk utunkat.

A szállásunkhoz vezető utolsó métereket gyalogosan tettük meg, mert a busz nem tudott a meredek, csúszós úttal megbirkózni.

Fáradtan, de mégis boldogan foglaltuk el szobáinkat.

Hétfőn izgatottan készültünk a sieléshez, hiszen nem mindenkinek volt még síléc a lábán. Aki viszont már tudtak sielni, azok is alig várták, hogy kipróbálhassák, mit tudnak.

Eleinte nehezen ment, sőt mondhatjuk, többet voltunk a földön, mint a lécen. Ki később, ki hamarabb kezdett belejönni a sielés fortélyába, de az utolsó napra már mindenki megbarátkozott a léceivel.

Éhesen tértünk vissza ebédelni vagy vacsorázni. Az enni való, amit kaptunk ízletes és bőséges volt.

Esténként fáradtan, de megelégedetten tértünk nyugovóra.

Csütörtökön a jobbak számára síversenyt rendeztek. Délután úszni mentünk és ott is folytatódott a versengés.

Vacsoránál nem csak a győzteseket jutalmazták, hanem mindenki kapott egy kis ajándékot Zsuzsa nénitől, Feri bácsitól, Anti bácsitól.

Pénteken a sielés után csúszóversenyt tartottunk. Aki a szállodában maradt az játszhatott, tv-t nézhetett vagy pingpongozhatott. Rendelésünkre állt még a szauna és a konditerem is.

Szomorúan feküdtünk le, mert ez volt az utolsó éjszakánk a szállodában. Szombaton délelőtti karnavált rendeztünk s utána csomagoltunk.

Ebéd után indultunk hazafelé.

Az út alvással, evéssel és a táj nézegetésével telt el. Este 8-ra értünk az iskola elé. Szüleink már vártak minket. Boldogan ölelkeztünk össze, de szomorúak is voltunk, mert valami véget ért.

Őr Andrea, Megyeri Ágnes 7. a. oszt. tanulók

Utazás a sítáborba

Utazásunk biztos kezekben van, ugyanis a buszvezető régi barátunk Bencsik Viktor, akivel már Rómát is megjártuk.

A gyerekek és a felnőttek elfoglalják a helyüket a buszban. A meteorológiai előrejelzés szerint sízésre alkalmas hó áll majd rendelkezésünkre. A sítókat, sílécet a busz hátuljába raktuk, és irány előre, Szlovákia: Racsková-Dolina.

Első pihenőhely Rétságán volt, 1951-ben itt voltam katona, elmeséltem az unokáimnak. Andrea, Zsuzsanna figyelmesen hallgatták, hogy az őrmester úr azt mondta, kúszó gyakorlaton, ha a derékszíjamb elkopik, kapok öt nap szabadságot. Majd a helyi presszót és az ABC-t meglátogattuk, vásároltunk egyet s mást. Továbbhaladunk a magyar-szlovák határ felé. Zelman Feri bácsi kiszáll a buszból és megbeszéli, hogy a Tárnoki Általános Iskolások mennek a Tátrába sielni.

A határőr föl sem jön a buszba, hanem jelenti, hogy jó utat és jó sielést kíván. Második műszaki pihenő Liptószentmária-i tónál van, a gyerekek egymás közt hógolyóztak és gyönyörködtek a tájban. 20 perc mozgás után továbbmentünk, és a buszban merengtem el azon, hogy a Palugya-i templomot 1774-ben egy kitűnő mester, Lang József építette újjá, kb. 657 m² alapterületű 12 bejáratával és 84 tetőablakával, Szlovákia legszebb fatemploma. 1975-ben megépült a Liptószentmária-i duzzasztógát. (Merká-priehrada) Vág-völgyének a duzzasztója, melynek hossza 10 km, kb. másfél km széles. Víz alá kerültek az alábbi objektumok. Vasút, műút, egész falu templomostól.

Közben megközelítettük Pribilina községet, és befordultunk a Racsková-dolinai síparadicsomba. Elszállás után vacsora, majd ezt követte a fürdés és pihenőre vonultunk. Másnap reggel korán ébredtünk, a 45 cm hó tovább gazdagodott friss hóval, egész éjjel esett, kb. 15-20 cm-t. Ez az eszményi idő egészen a hét végéig tartott. A hó alkalmas sielésre. Üzembe helyezték a kötélfelvonót az alsó pályán, és a nagy pályán. S kötélpályát 5 évestől egészen 13 éves korig mindenki használta. Megállás nélkül lefelé élvezet, fölfelé edzés, sport ez a javából. A nap csábított, ki-kikandikált a felhők mögött és ilyenkor néhány perces pihenőre szenderedtünk, ki-ki a hóban, tuskókra-padokra. Napoztunk és egyben éreztük az eltöltött idő örömét. Pedagógus vezetőnk Zsuzsi néni (igazgatónő) arcán öröm jelent meg, és úgy éreztük, hogy ez a nap is jól telt el.

Van még egy kis idő, újból fölcsatoljuk a sítalpakat és a vezényszó elhangzik: fékezés, megállás, kanyarodás. Ekkor jut eszembe, hogy sebaj, úgy edződik a magyar, ha koppan illetve huppan nagyot a hóban.

Eszéki Tamás